

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku J.O.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w Z.
o przyznanie renty z tytułu choroby zawodowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 kwietnia 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 6 lipca 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odrzuca kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny w P. wyrokiem z dnia 6 lipca 2004 r. (III AUa .../03) oddalił apelację wnioskodawcy – J. O. od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 18 lutego 2003 r. (IV U .../01) oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w Z. z dnia 3 września 2001 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu choroby zawodowej.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 6 lipca 2004 r. pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie art. 16 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) „polegające na przyjęciu Sądu Apelacyjnego, że nie ma podstaw do przyznania powodowi renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową”, wskazując

równocześnie, że okolicznością uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania jest „oczywiste naruszenie przepisu prawa materialnego w zaskarżonym orzeczeniu.” W konsekwencji, w kasacji został sformułowany wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odrzuceniem.

W niniejszej sprawie pełnomocnik skarżącego podniósł w kasacji, iż jej przyjęcie do rozpoznania uzasadnione jest ze względu na ‘oczywiste naruszenie prawa materialnego w zaskarżonym orzeczeniu’ (art. 393 § 2 k.p.c.). W tej sytuacji obowiązany był on jednak podjąć przynajmniej próbę wykazania, że ‘do ustalonych okoliczności faktycznych sprawy sąd zastosował przepis prawny błędnie

interpretowany' oraz że 'spowodowało to wydanie nieprawidłowego orzeczenia' (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02 – OSNPUSiSP z 2004 r. nr 13 poz. 230), gdy tymczasem w uzasadnieniu niniejszej kasacji ograniczył się jedynie do podjęcia polemiki z dokonaną przez Sądy obu instancji oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c. orzekł jak w sentencji..

Teza:

Jeżeli przyjęcie kasacji do rozpoznania motywowane jest 'oczywistym naruszeniem prawa materialnego w zaskarżonym orzeczeniu' (art. 393 § 2 k.p.c.), a następnie w jej uzasadnieniu skarżący ogranicza się jedynie do podjęcia polemiki z dokonaną przez sąd oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, to oznacza to, iż faktycznie nie przedstawił on „okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c. – por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02 – OSNPUSiSP z 2004 r. nr 13 poz. 230), co przesądza o odrzuceniu kasacji (art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c.).